

følgende Udbytteprocenter: 0,875, 1,75, 2,475, 3, 4, 4,75, 5,5, 4,8, 4,8, derefter i 7 Aar 3, derefter 5, 5,5, 6, 6 og saa i 3 Aar 5 pCt.

Jeg tror ikke, der er nogen, der vil faa ondt af disse Procenter, og naar man saa oven i Købet tager Hensyn til, at de Kapitaler, som Livsforsikringssselskaberne har at forrente, er saa yderst smaa, idet nemlig normalt kun en Fjerdedel af Aktiekapitalen er indbetalt, medens Aktionærerne har givet Hæftelser for Resten, saa vil man let kunne regne ud, at det bliver rene Bagateller. Naar den indbetalte Aktiekapital f. Eks. er 250 000 Kr., og der ydes saadanne Procenter deraf og intet for Hæftelserne paa de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., der er yderligere Sikkerhed for de forsikrede, vil man se, at det betyder overhovedet intet som helst for de forsikrede i et Selskab, hvor Præmieindtægten er ca. 3 Mill. Kr. De enkelte Øre, som den forsikrede betaler for at have denne Sikkerhed af 1 Mill. Kr. i Ryggen, er sandelig vel anvendt.

Det var den ærede socialdemokratiske Ordfører. Men den konservative Ordfører, Hr. Green, vilde skam ikke stikke op for en Socialdemokrat; han vilde ogsaa dokumentere, at han ikke forstod sig paa Livsforsikring, og det gjorde han til Fuldkommenhed. Jeg skal ikke gaa langt ind paa hans forskellige Indvendinger, men som Eksempel nævne, at han taler om noget, som man fra gammel Tid med et meget uheldigt Udtryk kalder „uafskrevne Erhvervelsesomkostninger“ i Forsikringssselskabernes Regnskaber. Det er et ganske misvisende Udtryk, som den højtærede Indenrigsminister desværre ogsaa brugte i sin Forelæggelsestale, men som jeg vil haabe, han aldrig mere i sit Liv vil bruge, for det er nemlig rent ud sagt noget Vrøvl. De Udgifter, som et Livsforsikringssselskab har haft ved Tegningen af Forsikringer, er selvfølgelig betalt. Der er ikke noget uafskrevet. Det, der sker, er, at man for de Penge, man giver ud, erhverver sig et Aktiv, man erhverver sig en Livrente paa den forsikrede, nemlig hans Forpligtelse til i saa og saa lang en Aarrække at erlægge Præmie. Og som jeg forklarede før, er den Opgørelsesmetode, vi skal bruge efter Loven, beregnet paa den Fiktion, at man ikke faar hele Præmien ind, men kun den saakaldte Nettopræmie. Men man raader saa Bod paa det forkerte deri ved at tillade, at en vis Kapitalværdi af Tillægene ogsaa opføres som Aktiv, og dette Aktiv, som aldeles ikke har noget med Erhvervelsesomkostningerne at gøre, men som er et almindeligt Aktiv og i Virkeligheden det bedste Aktiv, Selskaberne har — for det er

selve Forretningens Værdi —, det er det, man fra gammel Tid har kaldt for „uafskrevne Erhvervelsesomkostninger“, og dette Udtryk er næsten ikke til at blive af med. Jeg skal, naar vi kommer til Udvalgsbehandlingen, gøre mit til, at dette Udtryk kan komme ud af det foreliggende Lovforslag.

Forholdet er altsaa det, at et Selskab, der ikke opfører dette Aktiv i sit Regnskab, narrer de forsikrede, det har, til Fordel for de fremtidig forsikrede. Der burde ifølge Loven være Pligt til at opføre dette Aktiv i Regnskaberne og opføre det med dets fulde Værdi. Naar et gammelt Livsforsikringssselskab ikke opfører det, tilbageholder det fra de forsikrede, det har, nogle Værdier, som i Virkeligheden er deres, og fører dem over til fremtidig tilkommende forsikrede. Men ikke desto mindre, skønt Forholdet faktisk er saadant, hvilket intet Menneske i Verden vil kunne bestride, siger den konservative Ordfører: „Der er her Tale om noget, som man muligvis kan betegne som et nødvendigt Onde. Der er Selskaber, som er saa fine, at de overhovedet ikke kan indlade sig paa den Slags Ting — et af vore allerfineste Selskaber“, tilføjer han dog, „er, saa vidt jeg ved, først i de allersidste Aar, tvunget af Omstændighedernes Magt, kommet ind paa det nævnte System“. Dette sidste hentyder til, at det Selskab, som stedse gennem Aarene har forhindret os i at faa Livsforsikringsloven forandret paa rationel Vis, netop nu er det Selskab, der har allermost Brug for at faa den forandret.

Et andet Sted i sin Tale siger den ærede konservative Ordfører om et Punkt i Lovforslaget, at det kan han i hvert Fald ikke gaa med til, at sidestille dette Aktiv, jeg har talt om, med Sikkerhedsfonden; det kan der i hvert Fald ikke være Tale om. Og saa aner den konservative Ordfører ikke, at det er noget, Loven ikke kan forhindre. Det er tilladt paa Forhaand, og ganske normalt og selvfølgelig; det Selskab, der ikke har opført dette Aktiv i sit Regnskab, kan ganske roligt til sin Sikkerhedsfond overføre tilsvarende Beløb, uden at noget Menneske kan forhindre det.

Saaledes forholder det sig med de to Ordførere; men ogsaa min Partifælle Hr. Hans Nielsen fandt sig foranlediget til at optræde som Forsikringstekniker. I Lovforslaget var det foreslaet, at dette Aktiv, jeg nu her har talt om, skulde beregnes efter en Procent, fastsat til 8 af Nettopræmien. Nu mener jeg paa Forhaand, at dette Spørgsmaal egentlig ikke kan høre til dem, der ligger i særlig Grad for Hr.